

ת"פ 24701/06/14 - מדינת ישראל ואח'... נגד ירוחם מינקה - לא בעניינו, אביבה מינקה - לא בעניינה, לנדאו מעצבים בע"מ - לא בעניינו ואח'...

בית משפט השלום בנתניה

19 יולי 2015

ת"פ 24701-06-14 מדינת ישראל נ' מינקה ואח'

לפני כבוד השופט עוז ניר נאוי

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. ירוחם מינקה - לא בעניינו
2. אביבה מינקה - לא בעניינה
3. לנדאו מעצבים בע"מ - לא בעניינה
4. לנדאו תערוכות ונכסים בע"מ - לא בעניינה
5. סופי זילברשץ לנדאו - לא בעניינו
6. א-ב סרנגה (1988) בע"מ
7. אלברט סרנגה

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עופרה אורנשטיין

ב"כ נאשמים 6 ו- 7 עו"ד עז גד

גזר דין (נאשמים 6 ו- 7)

כתב האישום והעבירות בהן הורשעו הנאשמים

1. הנאשמים, הורשעו בעקבות הודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של שימוש בקרקע ללא היתר ובסטיה מתכנית, עבירה על סעיף 204(א) ו-(ב) ביחד עם סעיף 208 (7) וסעיף 253 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965 (להלן: "**החוק**") וכן בעבירה של אי קיום צו שיפוטי, עבירה על סעיף 210 לחוק וסעיף 18 לחוק רישוי עסקים, תשכ"ח - 1968.

2. כמתואר בכתב האישום, שכרה הנאשמת חלק במבנה אסכורית בשטח של 700 מ"ר אשר נבנה לפני שנים רבות כסככה להודונים, ועשתה בו שימוש כמשרד, אולם תצוגה וכמחסן לאופניים מיובאים (להלן: "**המבנה**"). המבנה דן מצוי על מקרקעין שייעודם חצי חקלאי, אשר השימושים המותרים על פי התכנית החלה עליהם

הינם: מגורים ומבני משק, לפי אישור הועדה המקומית לתכנון ובניה. עוד פורט כי השימוש האסור המיוחס לנאשמים, הינו מתאריך 27.1.2009 ואילך.

3. באשר לעבירת אי קיום צו שיפוטי פורט כי בתאריך 28.3.2000, הורשעו הנאשמים על פי הודאתם, בעבירות של ניהול עסק ללא רישיון ובעבירות של שימוש באותם מקרקעין ללא היתר, עבירה לפי סעיף 204(א) לחוק (ת.פ. 1102/00 ות.פ. 1103/00, בבית משפט זה). בכתב האישום מושא הליכים אלה, יוחס לנאשמים שימוש בשטח של 50 מ"ר (ת/1).

4. בתאריך 11.7.2000 ניתן גזר דין בשני התיקים, במסגרתו הוצא צו לסגירת עסקם של הנאשמים לפי חוק רישוי עסקים וכן צו איסור שימוש ללא היתר במקרקעין, לפי החוק, אשר נכנסו לתקפם בתאריך 11.7.2002. הואיל והנאשמים לא קיימו את הצו, ובמגבלות של התיישנות, הואשמו גם בעבירה של אי קיום צו שיפוטי החל מתאריך 27.1.2009.

טיעוני הצדדים לעונש

טענות המאשימה

5. ב"כ המאשימה טענה, כי חרף הוצאת צו איסור השימוש כנגד הנאשמים בהליך הקודם, אשר במסגרתו ניתנה ארכה בת 24 חודשים להסדרת השימוש החורג, לא זו בלבד שהנאשמים לא קיימו את הצו השיפוטי, אלא התברר כי עסקם התפתח ושגשג תוך שהנאשמים הגדילו את השטח ששכרו; רק בשל התיישנות הואשמו הנאשמים בעבירה של אי קיום צו שיפוטי, החל משנת 2009 ולא קודם לכן.

6. הודגש הרווח הכלכלי אותו הפיקו הנאשמים בשל דמי השכירות הנמוכים במקום, ביחס לדמי שכירות במרכזי ערים. עוד נטען כי הפינוי המושלם של המקרקעין בוצע רק בחודש פברואר 2015, כ - 8 חודשים לאחר שהוגש כתב האישום דן.

7. לאור פסיקת בית המשפט העליון אשר קבע כי עבירה של אי קיום צו היא הפרה בוטה של החוק והדין, וזלזול בוטה בשלטון החוק הרי שבשל הנסיבות, לא די בענישה כלכלית, אלא יש להטיל על הנאשם אף עונש של מאסר בפועל, בפרט בשים לב למשך השימוש המפר, אשר נמשך כשש שנים; כמו כן, עתרה להשית על הנאשמים קנס כספי, הן לעניין עבירת השימוש והן לעניין עבירת אי קיום הצו.

8. לענין המתחם נטען כי בעבירה של אי קיום הצו, נע המתחם בין עונש מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל למשך מספר חודשי מאסר. הואיל והנאשמים פינו את המבנה כאמור, נטען כי יש לקחת זאת בחשבון ולהסתפק בעונש מאסר בן 3 חודשים, שירוצה בעבודות שירות. לענין הקנס הוצע מתחם הנע בין 100,000 ₪ -

200,000 ₪ בגין שתי העבירות לחברה ולנאשם קנס הנע בין 50,000 - 100,000 ₪.

טענות הנאשם

9. ב"כ הנאשם טען מנגד כי טענות המאשימה לענין הרווח הכלכלי או היותו של עסקם של הנאשמים עסק משגשג, נטענו בעלמא.
10. נטען כי הנאשמים שכרו מחסן אשר נבנה בהיתר בשטח של 700 מ"ר כשבמרבית שטח זה - בשטח של 620 מ"ר - נעשה שימוש לאחסנה וביתרת השטח - תצוגה ומשרדים. צוין כי הנאשמים לא עסקו במכירת אופניים במקום, וכי התצוגה שימשה אך ורק לסוכנים הרוכשים אופניים בסיטונאות.
11. נטען אף כי ממועד קבלת כתב האישום בחודש יוני 2014, פעלו הנאשמים באופן מהיר לסגירת העסק והעתקתו למקום אחר, כאשר כבר ביום 30.1.2015 פונה רוב המתחם, וביום 28.2.2015 פונה המתחם כולו; לוח זמנים זה הינו פרק זמן קצר בכל קנה מידה להעתקת העסק.
12. נטען כי הנאשמים ספגו מכה כלכלית קשה, עת בחודש ספטמבר 2014 נפרץ עסקם ונגנבו ממנו מאות זוגות אופניים אשר לא היו מבוטחים.
13. ב"כ הנאשמים ביקש לקחת בחשבון אף את העובדה כי הנאשמים הודו וחסכו זמן שיפוטי יקר וכי אין להם כל עבר פלילי.
14. לענין עבירת הפרת צו, נטען כי הנאשמים היו בקשר עם בעלי המבנה ופעלו על סמך מצגיהם; נטען כי הבעלים מסרו לנאשם כי מנוהל הליך משפטי בקשר עם המקרקעין ולפיכך סמכו הנאשמים על מצגים אלה ולא פינו את המבנה; יחד עם זאת, הודו הנאשמים כי אין מדובר בסיבה מספקת להפרת הצו.
15. ב"כ הנאשמים ביקש ללמוד גזירה שווה מהעובדה כי בסמוך למקרקעין מושא כתב האישום, פועל שדה תעופה (הרצליה), אשר פועל על קרקע חקלאית משך שנים רבות ודבר לא נעשה. לשיטתו יש לקחת זאת בחשבון לענין הענישה, אשר בכל מקרה ובשים לב לפסיקה שהוצגה, אינה צריכה לעלות על קנס בסך 10,000 ₪.

מתחם העונש ההולם

16. כבר נפסק לא אחת כי בתי המשפט מצווים להילחם בתופעה הפסולה של שימוש פסול במקרקעין שייעודם חקלאי כאשר המוטיבציה לביצוע עבירות אלה הינה כלכלית. בנסיבות אלה בתי המשפט מצווים להטיל קנסות כבדים אשר יהיה בהם כדי לאיין את הרווח הטמון בהתנהגות האסורה [ראה רע"פ 2330/09 **נוסטרדמוס נגד הועדה המקומית חבל מודיעין**, פורסם במאגרים מתאריך 9.6.2009; ראה גם רע"פ 1417/12 **אחוזת הברון נגד מדינת ישראל**, פורסם במאגרים מתאריך 24.6.2012].

17. דברים אלה מקבלים משנה תוקף בפרט כשבמקרה דנן מדובר גם בעבירה לפי סעיף 210 לחוק שעניינה הפרת צו שיפוטי. כידוע, בעבירות אלה נפסק על-ידי בית המשפט העליון, כי ככלל מן הראוי להטיל על נאשמים בעבירות אלה, עונשי מאסר בפועל [ראו למשל רע"פ 11920/04 **נאיף נ' מדינת ישראל** (26.03.07)].

18. בעניין **סמארה** חזר לאחרונה בית המשפט העליון על הלכה זו וקבע:

"כאשר מדובר בהפרה של צו שיפוטי, מדיניות בתי המשפט היא להחמיר בענישה, ובנסיבות המתאימות - להטיל עונש של מאסר בפועל (רע"פ 9239/12 **אבו עראר נ' מדינת ישראל** (2.1.2013)). זאת, כאשר מתרשם בית המשפט כי הטלת קנסות ועונשים מותנים אינה משיגה את מטרת ההרתעה, ונדרשת פנייה לאפיקי ענישה חמורים יותר." [רע"פ 4666/13 **סמארה אבו עראר נ' מדינת ישראל**, (30.06.2013) (לעיל ולהלן: "**עניין סמארה**")].

19. בנסיבות אלה וכפי שנקבע, הערכים החברתיים שנפגעו, הינם תכליות הוראות התכנון ושלטון החוק. ברי כי מקום בו הופר צו שיפוטי נוסף לעבירת השימוש החורג, הרי שהפגיעה בערכים אלה הינה בעוצמה גבוהה.

20. לענין הענישה הנוהגת הרי שבעבירות של שימוש בקרקע ללא היתר ובסטיה מתכנית פוסקים בתי המשפט בדרך כלל קנסות והתחייבות. כפי שקבעתי בגזרי דין קודמים [ראו ת"פ 39772-05-14; ת"פ 1055-06-14], מתחם הקנס ההולם לענין עבירת השימוש החורג, הינו קנס הנע בין עשרות אלפי ₪ ובין מאות אלפי ₪, וזאת לאחר שלקחתי בחשבון את השטח בו נעשה השימוש החורג, ומשך זמן השימוש.

21. לענין עבירת אי קיום צו, סבורני כי כפי שהציעה ב"כ המאשימה וכפי שקבעתי בעבר בתיקים הכוללים עבירות דומות, מתחם העונש לענין רכיב המאסר, הינו עונש הנע בין מאסר על תנאי למאסר לתקופה בת 6 חודשים. מתחם הקנס זהה למתחם האמור לענין עבירת השימוש החורג [ראה קביעתי בת"פ 29995-08-12 בענין סלמור; ת.פ. 40494-03-13 בענין אלדיוואן; כן ראו ת.פ. 2574/07 ועפ"א 17773-04-13 בענין קפה תפוז].

ענישת הנאשמים בתוך המתחם

22. ב"כ המאשימה ביקשה לגזור על הנאשם עונש של מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, בעטייה של עבירת אי קיום הצו.

23. אכן, בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, במספר לא מבוטל של מקרים, אליהם הפנתה המאשימה, ניתן לראות כי נגזרו עונשי מאסר בפועל [רע"פ 8571/09 **ברנס נגד מדינת ישראל** (6.5.2010) (לעיל ולהלן: "עניין **ברנס**"); רע"פ 9239/12 **עבדאלקאדר נגד מדינת ישראל** (2.1.2013) (לעיל ולהלן: "עניין **עבדאלקאדר**"); עניין **סמארה**; רע"פ 2448/14 **נחמיאס נ' מדינת ישראל הועדה המחוזית לתכנון ובניה** (10.4.2010) (לעיל ולהלן: "עניין **נחמיאס**")].

24. יחד עם זאת, וכפי שנבחן להלן, סבורני כי לא ניתן ללמוד מגזרי דין אלה גזירה שווה לענייננו, ואולם אין ספק כי יש במקרים אלה כדי להצביע ולחדד את החומרה היתרה אותה מייחס בית המשפט העליון לעבירה של אי קיום צו שיפוטי. ודוק.

25. ב"כ המאשימה מבקשת לגזור גזירה שווה מעניין **ברנס**, בו נגזרו על הנאשם, בין השאר, **ארבעה חודשי מאסר בפועל**. בעניין זה הנאשם הורשע גם **בביצוע עבודות בניה ללא היתר**, ואילו בענייננו, הנאשמים, שוכרי המקרקעין ולא בעליהם, הורשעו בעבירה של שימוש במקרקעין ללא היתר, וחרף טענת ב"כ המאשימה (עמ' 8, שו 24 - 28) אין מדובר בגזירה שווה. זאת ועוד, באותו מקרה דובר למעשה בהפרה של שני צווים שיפוטיים, **ובהפעלה** של עונש מאסר על תנאי קודם שהוטל על הנאשם, וכן במימושה של התחייבות קודמת. בענייננו לא הוצא צו הריסה אלא צו סגירה, על הנאשמים לא הוטל מאסר על תנאי, והם לא נדרשו לחתום על התחייבות עצמית. על הנאשמת הוטל קנס של 4,000 ₪ בלבד, ועל הנאשם הוטל קנס של 2,000 ₪ בלבד, קנסות אשר לא נטען כי לא שולמו. עוד יש לקחת בחשבון לאבחון לקולא, את העובדה כי הנאשמים דכאן פינו את הנכס במלואו, ואילו בעניין **ברנס** בית המשפט העליון הצביע על כך כי חרף הארכה שקיבל, עד למועד הדיון לפניו, **ברנס** עדיין לא הרס את המבנים ועשה בהם שימוש. בנסיבות אלה, איני סבור כי ניתן להסיק כי בענייננו יש מקום בהכרח להטיל עונש מאסר בפועל.

26. גם עניין **עבדאלקאדר**, אליו הפנתה המאשימה, חמור מענייננו. כך, באותו מקרה, הרשיע בית משפט השלום את הנאשם בעבירה של אי קיום צו שיפוטי להריסת מבנה ולתשלום קנס בגין ביצוע עבודות ושימוש במקרקעין ללא היתר, בגין בניית בית מגורים בשטח של כ-540 מ"ר אשר בבעלותו. באותו מקרה, לא רק שהנאשם לא הרס את המבנה, אלא הוא הוסיף ובנה קומה נוספת. זאת ועוד, **עבדאלקאדר** היה בעל עבר פלילי כבד, וזלזל באופן מתמשך בחוק, תוך שכלל לא הבין את חומרת התנהגותו, ואת הצורך לנהוג במסגרת החוק. לפיכך, וכדי למנוע את המשך ביצוע העבירה גזר עליו בית משפט השלום עונש של 5 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ו-5 חודשי מאסר על תנאי. כן השית עליו קנס בסך 40,000 ₪ או 180 ימי מאסר תמורתו. בית המשפט ציין כי במסגרת גזר הדין שקל לקולא, את היותו של הנאשם אב ל-27 ילדים, מתוכם 10 ילדים סמוכים על שולחנו. ערעור הנאשם על חומרת העונש שנגזר עליו נדחה הן בבית המשפט המחוזי, והן בבר"ע שהוגשה לבית המשפט

העליון.

27. כאמור, גם ממקרה זה לא ניתן ללמוד לענייננו, שכן במקרה דנן, אין מדובר בנאשמים בעלי עבר פלילי, אשר זלזלו באופן כה בוטה בחוק, ואין חשש כי העבירות תחזורנה. כמו כן, עסקינן בעבירות שימוש, ולא בעבירות של ביצוע עבודות בנייה ללא היתר, כפי שהיה בעניין עבדלקאדר.

28. אף עניין סמארה, המוזכר לעיל, אינו יכול לבסס השתת עונש מאסר בפועל. בענין זה בית משפט השלום הרשיע את הנאשם בעבירה של אי קיום צו להריסת מבנה שבנה ללא היתר בשטח של 350 מ"ר, חרף ארכות שקיבל לביצועו, וגזר עליו עונש מאסר של חמישה חודשי מאסר בפועל, שישה חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 20,000 ₪. באותו מקרה, ראה בית משפט השלום הכרח לגזור עונש מאסר בפועל, חרף מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם שהינו אב ל-12 המתקיים מקצבאות המל"ל, משום התחמקותו לאורך השנים מקיום החוק, והצורך בעונש אשר ירתיעו מלהמשיך ולזלזל בחוק. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו על חומרת העונש, ורשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה אף היא. בענייננו, כאמור, הנאשמים פינו את המושכר זה מכבר ולא נטען כי יש להטיל עליהם עונש מאסר על מנת למנוע את הישנות העבירות. כמו כן, וכפי שכבר ציינתי לעיל, איני סבור כי עבירת השימוש זהה בחומרתה לעבירות בנייה.

29. הדברים נכונים גם לעניין נחמיאס אליו הפנתה המאשימה. כך, ענין נחמיאס שונה אף הוא מענייננו, שכן ראשית דובר על בעלים של נכס, ולא שוכר, אשר הורשע במספר רב של עבירות תכנון ובניה, והפר הפרה חוזרת של אי קיום צו שיפוטי. שנית, גם שם הפעיל בית משפט השלום עונש מאסר על תנאי שהושת על הנאשם בגדרי הליך קודם, והוסיף והטיל עליו 5 חודשי מאסר בפועל, ובסך הכול 9 חודשי מאסר בפועל. כן הושתו באותו מקרה 6 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 25,000 ₪ והתחייבות כספית ע"ס 50,000 ₪.

30. אכן בגזרי דין אלה יש כדי ללמד על גישתו המחמירה של בית המשפט העליון לעבירות תכנון ובניה, וודאי לעבירות של אי קיום צו שיפוטי, ואולם, עדיין, דומני כי גם מקרים אלה עולים בחומרתם על המקרה דנן, כפי שכבר פורט לעיל.

31. שקלתי את עתירת ב"כ המאשימה וסבורני כי הרף אליו היא מכוונת, הנסמך על הפסיקה הנ"ל, מתייחס למקרים שונים מהמקרה דנן, בין היתר, בשים לב למספר ההתראות שניתנו לנאשמים לאחר ההפרה, מספר ההפרות וטיבן, וכן בשים לב לטיב העבירות - וברי כי רף זה אינו מתאים לענייננו.

32. אדגיש כי במקרים הנ"ל, דובר בנאשמים אשר הטלת קנסות ועונשים מותנים לא השיגה את מטרת ההרתעה, ובתי המשפט סברו שאילולא הטלת עונש המאסר, ההפרות ימשכו, ולכן נדרש עונש חמור יותר בדמות עונש מאסר בפועל. כאמור, איני סבור שזה המצב בענייננו.

33. אמנם, בתי המשפט רואים את עבירת הפרת הצו השיפוטי בחומרה רבה, ואף נוטים לפסוק בגינה עונש מאסר בפועל, כאשר הטלת קנסות ועונשים מותנים אינה משיגה את המטרה הנדרשת. יחד עם זאת, ובנסיבות דנן, משהשימוש הופסק וכאמור אין חשש כי העבירות ישנו, לא מצאתי לגזור על הנאשם עונש לריצוי מאחורי סורג ובריח ואף לא עונש לריצוי בעבודות שירות. בנסיבות כאמור, מצאתי להסתפק בעונש המצוי ברף הנמוך של המתחם, דהיינו עונש מאסר על תנאי.

34. יחד עם זאת, סבורני כי יש ליתן לענישה זו משקל, בבואי לשקול את גובה הקנסות, בשים לב לעבירת אי קיום הצו.

35. צודקת ב"כ המאשימה בטיעוניה, כי אין להקל ראש בנאשם שכבר הורשע בדין והפר צו שיפוטי. אכן על בתי המשפט לשלוח מסר ברור למבצעי עבירות התכנון בכלל ולאלה המפרים צווים שיפוטיים בפרט.

36. מקובלים עלי אף הטיעונים כי מדובר בשטח גדול באופן יחסי כאשר משך השימוש אינו קצר ונפרש על פני כשש שנים ממתן צו הסגירה, ותוך הפרת הצו השיפוטי. בנסיבות אלה, לא ניתן לקבל את הטענה כי הנאשמים סמכו על בעלי המקרקעין אשר מסרו להם מצגים כאלה ואחרים לענין אפשרות השימוש במקרקעין. דומני כי לנאשמים ברור כי מקום בו ניתן צו שיפוטי ולא ניתנה החלטה אחרת, הרי שהיה עליהם לכבדו.

37. אמנם הנאשמים טענו כי ממועד קבלת כתב האישום דנן, בחודש יוני 2014, פעלו באופן מהיר לסגירת העסק והעתקתו למקום אחר, כאשר תוך פרק זמן של כחצי שנה פונה המתחם כולו וכי מדובר בפרק זמן קצר בכל קנה מידה להעתקת עסק. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך כי מדובר בכתב אישום שני, בעבירה של **אי קיום צו שיפוטי** וכי אין מדובר בעבירה ראשונה.

38. בנסיבות אלה עתירת הסנגור להשתתף קנס שלא יעלה על 10,000 ₪ יכולה היתה להתאים, בשינויים המחויבים, לו היה כתב האישום עוסק בעבירת שימוש חורג בלבד וזאת בהתאם לרף הקנסות שנגזר על ידי בקשר עם עסקים אחרים באותו ישוב, בכל הקשור לעבירת השימוש בלבד [ראו ת"פ 39772-05-14 מ"י נ' **קו דה טה** והערעור עליו - עפ"א 49937-01-15; ת"פ 1055-06-14 מ"י נ' **קניגשטיין**; והערעור עליו - עפ"א 4188-02-15].

39. גם אז סבורני כי היה מקום לאבחן את המקרים האחרים, שכן בעניין קו דה טה הורשעו הנאשמות בעבירה של שימוש חורג בלבד בשטח של כ-300 מ"ר, תוך שפינו את המושכר עוד בטרם ההקראה.

40. כאמור, במקרה דנן עסקין בהפרת צו שיפוטי משך 6 שנים, אשר במהלך הרחיבו הנאשמים את עסקם משימוש בשטח של כ-50 מ"ר, כפי שפורט בכתב האישום הקודם (ת/1), לשימוש בשטח של כ-700 מ"ר, תוך התעלמות מוחלטת מצו הסגירה העומד כנגדם.

41. מקרה אשר לידי כן ניתן ללמוד ממנו לענין גובה הקנס הראוי, הוא ענין קפה תפוז, אותו הזכרתי לעיל. באותו מקרה הורשעו הנאשמים, בעבירה של שימוש במקרקעין ללא היתר ובסטיה מתוכנית, ובעבירה של אי קיום צו בית משפט במשך 5 שנים ורבע, בגין הפעלת בית קפה במושב בצרה. המדינה ערערה לבית המשפט המחוזי על גובה הקנס שהושת בערכאה ראשונה ובסופו של יום, הושג הסדר בין המדינה והנאשמים, אשר אושר במסגרת פסק הדין בערעור, לפיו הקנס יעמוד בכללותו על סך של 125,000 ₪.

42. אמנם מדובר בפסק דין שניתן בהסכמה, אולם סבורני, כי יש בכך להציב רף לפיו קנס בגין עבירות דומות, שלא לומר זהות, אינו יכול להיות נמוך מהסכום הנ"ל.

43. לנוכח האמור, לעבירת הפרת הצו השיפוטי יש השפעה של ממש לענין גובה הקנס.

44. לקולא לקחתי בחשבון את הודאת הנאשמים ונטילת האחריות; את העובדה כי, כאמור, השימושים האסורים פסקו זמן קצר יחסית לאחר הגשת כתב האישום הנוכחי וכן כי, בכל הכבוד, לא הונח כל בסיס ראיתי או אחר לטענות, כי הנאשמים הפיקו רווח כלכלי מהשימוש האסור.

45. עוד לקחתי בחשבון, את העובדה כי מדובר בנאשמים נעדרי כל עבר פלילי אשר כאמור, הסירו את המחדל, העתיקו את מקום עסקם, ועל פניו אין חשש שהעבירות תחזורנה. אף לכך, יש לטעמי השפעה של ממש בכל הנוגע לבקשת המאשימה להטלת עונש מאסר בפועל, כמפורט לעיל.

46. לאור כל האמור, לאחר ששקלתי את טענות הצדדים וכן עיינתי בפסיקה אותה הגישו הצדדים, לרבות בכל הקשור לעונשים אשר הוטלו על נאשמים באותו מתחם, מצאתי לגזור על הנאשמים עונש בתוך המתחם ההולם אשר נקבע לעיל, ותוך שנתתי דגש לאופים וטיבם של המקרקעין כאמור; לפיכך אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

על הנאשמת

46.1 קנס כספי בגין שתי העבירות בסך 100,000 ₪. הקנס ישולם ב - 40 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כשהראשון לא יאוחר מיום 1.9.2015 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן;

46.2 הנאשמת תחתום, באמצעות מנהלה על התחייבות להימנע מעבירות בהן הורשעה בסך 200,000 ₪ למשך 24 חודשים מהיום. ההתחייבות תחתם היום.

על הנאשם

46.3 מאסר על תנאי למשך 8 חודשים והתנאי שלא יעבור עבירות בהן הורשע למשך שנתיים מהיום;

46.4 קנס כספי בגין שתי העבירות בסך 40,000 ₪ או 90 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב - 25 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כשהראשון לא יאוחר מיום 1.9.2015 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. אי תשלום אחד מהתשלומים יעמיד את מלוא היתרה לפירעון מיד;

46.5 הנאשם יחתום על התחייבות על סך 100,000 ₪, לפיה ימנע מלעבור עבירות בהן הורשע למשך שנתיים מהיום. ההתחייבות תחתם היום שאם לא כן יאסר הנאשם למשך 14 יום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז לוד, בתוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ג' אב תשע"ה, 19/07/2015 במעמד הנוכחים.

עוז ניר נאוי , שופט

הוקלדעלידינאוהלוי